

RAZPORED SV. MAŠ

19.10.2020 PONEDELJEK			(veroučna srečanja odpadejo)
20.10.2020 TOREK Irena, mučenka	KAPELA	19.00	+KLEMENTINA VRAN, Tomaj 97
21.10.2020 SREDA Uršula, muč.	KAPELA	19.00	V ZAHVALO ZA LETINO, Tomaj 18
22.10.2020 ČETRTEK	KAPELA	19.00	V ČAST SV. DRUŽINI za naše družine, Tomaj 9 (veroučna srečanja odpadejo)
23.10.2020 PETEK			
24.10.2020 SOBOTA (vrnitev na sončni čas)	KAPELA	19.00	+ROZAMARIJA ŠKERLJ, Tomaj 46, 30. dan
25.10.2020 30. NEDELJA MED LETOM ŽEGNANJSKA	KAPELA	10.00	++ADELA KOMPARA in VIDA LIČEN, PN. sošolcev

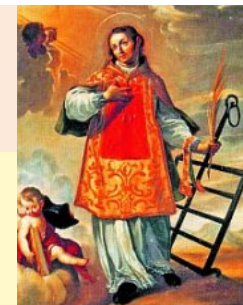

Do preklica odpovedujemo verouk za vse skupine.

Kot smo lahko pričakovali se je uresničilo to, kar bo spet prizadelo naša cerkvena občestva. Sv.maše v cerkvah IN KAPELAH so dovoljene **samo za 10 ljudi**. Med tednom bodo vse maše samo v župnijski kapeli in samo za najožje sorodnike do števila 10 skupaj z župnikom. Da ne bo zmešnjave, tudi nedeljska sv.maša v Tomaju bo istotam za dovoljeno število. V Kazljah sv.maše ne bo, pač pa bo v župnijski kapeli namesto običajne maše za ljudstvo, če se bomo za to dogovorili. **Žal odpadejo tudi vsi blagoslovi pokopališč**, kot je običaj za Vse svete. Podrobneje v naslednjih oznanilih. **Župnik bo sam opravil blagoslov ob primernem času brez zbranega ljudstva**. Držimo se priporočil in zahtev NIJZ. Kot do sedaj v nabiralniku pustite svoje telefonske številke in na svoj telefon naložite aplikacijo #OstaniZdrav. Zahtevane so obrazne maske in razkuževanje roke. Podrobnejša navodila dobite na spletu in tudi na naši župnijski strani: <https://zupnija-tomaj.rkc.si>, kjer imate dostop do tedenskih oznanil. Priporočam mladim, ki ste večji v računalništvu, da omogočite ogled OZNANIL starejšim, ki vam bodo hvaležni za pomoč. Tiskanih oznanil namreč do nadaljnjega ne bo, RAZEN V ŽUPNIŠČU. Za vse informacije sem vam vedno na razpolago, zato ne imejte strahu poklicati svojega župnika. **PRIPOROČAM SE ZA NAROČILA SV.MAŠ.**

ŽUPNIJA TOMAJ
OZNANILA ZA: TOMAJ AVBER in KAZLJE
29. NEDELJA MED LETOM

Štev.:43/LETO VIII.

18. OKTOBER 2020

Tisti čas so farizeji odšli in se posvetovali, kako bi Jezusa ujeli v besedi. K njemu so poslali svoje učence skupaj s herodovci in so rekli: »Učitelj, vemo, da si resnicoljuben in v resnici učiš Božjo pot ter se ne oziraš na nikogar, ker ne gledaš na osebo. Povej nam torej, kaj se ti zdi: Ali smemo dajati cesarju davek ali ne?« Jezus pa je spoznal njihovo hudobijo in rekel: »Kaj me preizkušate, hinavci? Pokažite mi davčni novc!« Dali so mu denarij. Nato jim je rekel: »Čigava sta ta podoba in napis?« Dejali so mu: »Cesarjeva.« Tedaj jim je rekel: »Dajte torej cesarju, kar je cesarjevega, in Bogu, kar je Božjega.« (Mt 22,15-21)

Telefon: **samo pisarna: 05 992 2239**; Župnijska spletna strani: <https://zupnija-tomaj.rkc.si>. TRR: S156 1971 0501 2789 029 (DBS, SWIFT SZKBSI2X); DŠ župnije: 83155317. Odgovarja: Gabrijel Vidrih, župnik; gabrijelvidrih1@gmail.com; Tel.: **041 649 617**; župnija: gvidrih@zupnijatomaj.si

Beseda o BESEDI, Mt 22, 15-21

DAJTE CESARJU KAR JE CESARJEVEGA – SPREMENITI SVET OD ZNOTRAJ

Farizeji, saduceji in drugi »junaki« Matejevega poročila predlagajo eno od zank, na katero bi se Jezus ujel v odgovoru. Seveda jih ne zanima načeloma njegovo mnenje, pač pa je zanje samo izziv, da bi ga ujeli na besedi, a vendar, karkoli bi Jezus dejal, bi bil to njegov strel v nogo, kot moderno rečemo. Seveda niso pričakovali takšnega odgovora. Jezus najprej prosi za kovanec s podobo cesarja in jim reče: »Dajte cesarju kar je cesarjevega in Bogu, kar je božjega.« Kaj to pomeni: to, da imajo zemeljske stvarnosti svojo avtonomijo, svojo notranjo logiko, zato ni treba Boga neposredno vključevati v odločitve, ki jih moramo samo sprejeti.

Bog stvarnik naredi kozmos iz nič in ga naredi avtonomnega in mi smo tisti, ki odkrivamo njegove zakonitosti, njegove notranje zakone. Ali še več: kar je ustvarjeno, je dobro samo po sebi in človek je poklican da s svojo inteligenco to dobro ohranja v tej svetopisemski dimenziji ali viziji, ker se zaveda, da je harmonija nekaj krhkega in jo spodkopava samo človekova zabloda, da bi bili kakor Bog, kar je sporočilo hudiča oz. »kače« v Edenu.

Človek je dolžan natančno »izmeriti daljo in stran«, torej stvari in življenje, saj je zmožen spoznati njen pomen v dialogu s stvarstvom.

Zanimivo, da je naš Bog zares en velik »optimist«, kar nekako »verjame«, da smo ljudje sposobni upravljati ta čudoviti vinograd, v katerem nam je dal živeti. Nima nas za »otročkote«, ampak odrasle, odgovorne, nas ne obuva v čeveljčke in popravlja kravate, ker ve, da smo sami sposobni soočanj s težavami, da smo sposobni živeti in sprejemati odgovornosti. Smo čudoviti, ker smo božja podoba in zelo strašno svobodni. Kaj bi torej pomenilo tisto »dajte cesarju...« Zelo preprosto: služiti in skrbeti za tisto, kar običajno imenujemo »skupno dobro«: zavezati se, da bomo delali dobro v tem »cesarjevem« svetu. To seveda ne pomeni nekega malikovanja, marveč zagotovilo, da se mora svet spremeniti od znotraj z vstavitvijo novega načela, novega načina obstoja našega življenja kot kristjani, nosilci istega življenja milosti izvoljenosti. *«Vi pa ste izvoljeni rod, kraljevsko duhovništvo, svet narod, ljudstvo za Božjo last, da bi oznanjali odlike tistega, ki vas je poklical iz teme v svojo čudovito luč»* (prim. 1 Pt 2,9). Svet preoblikovati od znotraj. Ne gre za nekakšno projekcijo v posmrtno življenje. Svetniki kot vemo so hrepneli po nebesih, celo naš Slomšek je zapisal, da morajo biti nebesa naša. Ampak to je samo navdih za moč tukaj v središču zgodovine, sodelovati z večjo energijo, je torej moč, da nismo izdajalci življenja, ki nam je podarjeno. Kaj torej pomeni Bogu izročiti tisto, kar njemu pripada. Kaj je kovanec, ki zadeva Božji svet. Tudi on je božja podoba, cesar namreč, saj smo vsi ustvarjeni po njegovi podobi. Vrniti se k Bogu, pomeni poskrbeti, da mu bodo njegova bitja povrnjena v polnem dostojanstvu.

To je torej naloga kristjana: posvetiti se temu konkretnemu svetu, da bi ga spremenili od znotraj, tako da bo stvarstvo povrnjeno Bogu v polnem dostojanstvu. Kristjani ne zapuščamo zemlje in njenih stvarnosti v imenu »izmuzljivega neba«, ampak prosimo, da bi zemljo spremenili v nebo. Z drugimi besedami kot da bi Jezus rekel: Pazite najprej na svojo notranjost, na veliki načrt, ki ga ima Bog z nami, ostalo bo posledica našega dela.

Zato odnos z resničnostjo, zlasti s politično resničnostjo, je v v tem težkem ravnovesju ogrožen: ohranjanje avtonomije posvetnih resničnosti in omogočanje iskanje njihovega izvora v Bogu. Namesto tistih, ki zavračajo svet, ki se zateka k svojemu Bogu, je evangeliju tuj: Jezus se je postavil stran od tega, obsodil je hinavščino političnih igrar, ki uničujejo božjo zamisel stvarjenja. Hkrati je evangeliju tuj odnos tistih, ki sklepajo kompromise s svetom tistih, ki za dosego privilegijev uporabijo svojo politično moč in oblast (vključno z versko seveda), ki hlepi po neki »teokraciji« ali pa svojo vero celo vsiljujejo drugim.

Potreben je dialog, da bi se vrnili k resnici, neobremenjen dialog. V svetem pismu ne bomo našli receptov za ekonomijo ali biogenetiko, a z evangelijsko modrostjo, ki je neizčrpna, lahko resničnost presoajamo, ker preprosto povedano Sveto pismo, Božja Beseda, ni seznam odgovorov, marveč vprašanj.

Ne govorimo torej o kompromisu s posvetnimi stvarnostmi, marveč tveganje za intimno zatočišče v breztelesni »verovnosti«, ker samo vera premaga »svet«.

Raj ne bo zemlja, ki se bo, preoblikovana z ljubeznijo povzpela v nebesa, ampak nebo, ki se bo spustilo na zemljo in bo vse oplodilo z ljubeznijo. Zemlja se bo spremenila v »raj« s skrbjo za brate in sestre. Tukaj v tej deželi, ki jo sestavljajo »cesarji« in svetniki.

MISIJSKA NEDELJA

VSİ SMO MISIJONARJI

»Kolikokrat se mi je na apostolskih potovanjih primerilo, da sem videl, kolikšna je žetev, pa sem slišal, da ni misijonarjev: duhovnikov, bratov, sester, oseb, ki se posvečajo evangelizaciji,« je z bridkostjo zapisal sv. Janez Pavel II. v

svoji poslanici za 170. svetovni misijonski dan. Na današnje nedeljo, ki jo imenujemo tudi »misijonska«, je še ena priložnost več, da se še bolj živo zavemo, da je vsak kristjan misijonar. Kakor je voda mokra ali ogenj vroč, tako mora biti tudi vsak Kristusov učenec oznanjevalec njegovega evangelija.

Sv. Janez Pavel II., ki je v času svojega papeževanja opravil mnoga misijonska potovanja, poudarja: »Vsak kristjan, ki je s krstom vključen v Cerkev, je poklican, da je misijonar in priča. To je izrecno Gospodovo naročilo. In Sveti Duh pošilja vsakogar, ki je krščen, da oznanja in daje pričevanje o Kristusu vsem narodom.« Ko govorimo o misijonih, imamo navadno pred očmi daljne dežele, kjer živijo Afričani in Azijci. Med njimi delujejo duhovniki, redovnice, redovniki in laiki, ki jim z besedo, še bolj pa z zgledom oznanjajo Jezusov nauk o bratstvu vseh ljudi in o ljubezni, ki naj bi nas povezovala. Tudi na to je treba misliti. Misijonarje, ki v našem imenu daleč od doma in pogosto v težkih razmerah, a z veliko ljubeznijo in požrtvovalnostjo, polagajo temelje Kristusovi Cerkvi, moramo podpirati z molitvijo in tudi z materialnimi darovi. Vendar pa bi misijonska nedelja ne dosegla svojega namena, če se sami ne bi zbudili, če se ne bi trudili postati misijonarji v svojem okolju. Vsak, ki je krščen, je misijonar in priča. Misijonskih poklicev ne bo, če med nami ne bo velikodušnosti, če ne bo žive zavesti, da sem nekemu potreben. Mnogi ljudje danes ne vedo, čemu naj bi še živeli. Zdi se jim, da je njihovo življenje brez koristi, da nikomur niso potrebni. Odprimo oči in videli bomo, koliko ljudi nas potrebuje: člani naše družine, sodelavci, stanovalci našega bloka, stari, bolni, osamljeni ... Naše misijonsko področje je ogromno. Tukaj je naša Zambija, naš Madagaskar, naša Indija!

Po: Silvester Čuk, Misli srca